

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1185 ²	Κυριακὴ Β' (Β' Ματθ.) (Ῥωμ. 2,10-16) 3 Ἰουλίου 2016 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὰ κρυφὰ ἁμαρτήματα

«Ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ῥωμ. 2,16)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸν ἀπόστολο; Μεταξὺ τῶν ἀληθειῶν ποὺ κηρύττει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, λέει καὶ τοῦτο στὸ τέλος τῆς περικοπῆς· ὅτι ὁ Θεὸς «κρινεῖ τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων» (Ῥωμ. 2,16), δηλαδὴ θὰ δικάσῃ τὰ κρυφὰ μας ἁμαρτήματα. Γιὰ τὰ κρυφὰ ἁμαρτήματα ἂς μιλήσουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς.

Ποιά εἶνε αὐτὰ «τὰ κρυπτὰ» ποὺ θὰ κρίνῃ ὁ Θεός; Δὲν θὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς μόνο «τὰ κρυπτὰ», θὰ κρίνῃ καὶ τὰ φανερά ἁμαρτήματα· ἀλλ' ἐδῶ ὁ λόγος εἶνε εἰδικῶς γιὰ τὰ κρυφὰ, «τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων».

Ἀπὸ τότε ποὺ ἁμάρτησαν ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ, μέσα στὸν ἄνθρωπο ὑπάρχει μίᾳ τάσις νὰ σκεπάζῃ τὰ ἁμαρτήματά του. Σὰν τὸ γατὶ –μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν εἰκόνα– ποὺ κάνει τὴν ἀκαθαρσία του καὶ μετὰ τὴ σκεπάζει, ἔτσι καὶ χειρότερα ὁ ἄνθρωπος. Κάνει τὸ κακό, κοιτάζει δεξιὰ - ἀριστερά, καὶ τὸ σκεπάζει νὰ μὴν τὸν δῆ κανεὶς – ἔτσι νομίζει.

Παρατηρήστε **στὸ σπίτι** τὸ μικρὸ παιδί. Κάνει μιὰ ἀταξία ἢ ζημιὰ. Δὲν πάει στὴ μάνα νὰ πῆ, ἔκανα αὐτὸ τὸ κακό. Κάθεται στὸ τραπέζι σὰν ἀγγελούδι. Καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἔξυπνη ἢ μάνα γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ μικρὸς ἔκανε κάποια ζαβολιά. Αὐτὸς δὲν λέει τίποτα. Πρέπει νὰ ῥθῃ ἢ γειτόνισσα ἢ ὁ ἀστυνόμος νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ. Καὶ πάλι ὁ μικρὸς θὰ προσπαθήσῃ νὰ σκεπάζῃ τὴν ἁμαρτία του. Οἱ γονεῖς εἶνε οἱ τελευταῖοι ποὺ λαμβάνουν γνῶσι τῶν διαφόρων ἀταξιῶν τῶν παιδιῶν τους. Καὶ ἂν ἀπὸ τὸ σπίτι πᾶτε **στὸ σχολεῖο** καὶ ρωτήσετε τὸ δάσκαλο ἢ τὸν καθηγητὴ, θὰ σᾶς ποῦν τί μαρτύριο τραβᾶνε. Ἐνῶ γίνεται μιὰ ἀταξία στὴν τάξι, στὸ σχολεῖο μέσα, τὰ παιδιὰ δὲν μαρτυρᾶνε, δὲν λέει κανεὶς ποιὸς τὸ ἔκανε· σκεπάζουν τὸν ἔνοχο καὶ δυσκολεύουν τὴν ἔρευνα, ὥστε νὰ μὴν ἀνακαλυφθῇ ὁ δρᾶ-

στης. Σκεπάζει ὁ μικρὸς τὴ ζημιὰ στὸ σπίτι, σκεπάζει ὁ μαθητὴς τὴν ἀταξία του στὸ σχολεῖο. Ἄν πᾶτε καὶ **στὸ στρατό**, ὅσοι κάνατε στρατιῶτες θὰ παρατηρήσατε τὸ ἐξῆς. Ὅταν γίνεται κάποια παράβασι στὸ λόχο, ὁ ἔνοχος προσποιεῖται ὅτι εἶνε καθ' ὅλα ἐν τάξει, ὥστε νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος. Καὶ ἂν βγῆτε τέλος **στὴν κοινωνία**, ἐκεῖ νὰ δῆτε τί κόπο καταβάλλει ἡ ἀστυνομία γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ποιὸς ἔκανε τὰ διάφορα ἐγκλήματα. Ὅλοι σκεπάζουν τὸ ἁμάρτημά τους. Νὰ «τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων»!

Ἄλλὰ τέλος πάντων νὰ κρύβεται ὁ μικρὸς ἀπὸ τὴ μάνα του, νὰ κρύβεται ὁ μαθητὴς ἀπὸ τὸ δάσκαλο, νὰ κρύβεται ὁ στρατιώτης ἀπὸ τὸ λοχία, νὰ κρύβεται ὁ πολίτης ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο, νὰ κρύβονται ὅλοι αὐτοί, καλὰ, τὸ καταλαβαίνω· νὰ συνεχίζεται ὁμως τὸ **κρυφτούλι καὶ ἀνάμεσα στὸ ἀντρώγυνο**; Ὡ «τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων»! Ρωτᾶει ὁ ἄντρας, ποὺ ἔρχεται ἰδρωμένος τὸ μεσημέρι· –Ποῦ ἦσουν; –Στὴ θεία μου. Τὴν ἄλλη φορὰ· –Ποῦ ἦσουν; –Στὸν ἀδερφό μου. –Ποῦ ἦσουν; –Στὸ γιατρό. –Ποῦ ἦσουν; –Στὸ Ι.Κ.Α.. –Ποῦ ἦσουν; –Στὴ μοδίστρα... Κι αὐτὴ ποῦ ἦταν; Πουθενά, σὲ κανένα ἀπ' αὐτούς. Ἐδῶ εἶνε ἓνα χάος. Κρύβεται, καὶ μπροστὰ στὸν ἄντρα της παρουσιάζεται ὡς ἀθῶα. Ἐνῶ ἔχει διαπράξει τὴν ἀτιμία καὶ ὁ κόσμος τὸ ξέρει καὶ βοᾷ ὅλη ἢ γειτονία, ὁ ταλαίπωρος ὁ ἄντρας μένει μέσα στὸ σκότος. Μὰ μόνο **ἡ γυναίκα** κρύβεται; Μήπως καὶ **ὁ ἄντρας** δὲν κρύβεται ἀπὸ τὴ γυναίκα, ποὺ ἀγνοεῖ ἢ ταλαίπωρη τί κάνει αὐτός, ποῦ γυρίζει δεξιὰ κι ἀριστερά;

Αὐτὰ εἶνε «τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων». Ὅλοι κρύβουν τὰ ἁμαρτήματά τους. Παίζουμε μὲ ἄλλα λόγια ἓνα **θέατρο**. Σοῦ λένε· Θὰ πᾶς στὸ θέατρο; Ποιὸ θέατρο; Ἐδῶ εἶνε τὸ θέατρο, ἔτσι ὅπως καταντήσαμε, μιὰ κοινωνία

τῆς ψευτιᾶς. Πρῶτα οἱ ἄνθρωποι εἶχαν εἰλικρίνεια· γράμματα δὲν ἤξεραν, διπλώματα δὲν εἶχαν, γλώσσες δὲν μιλοῦσαν, ἀλλὰ μύριζαν θυμάρη, ἦτανε ντόμπροι. Τώρα **ὄλοι περπατοῦν μὲ μάσκες**. Φαίνονται ἀπ' ἔξω ἀγγελούδια, μιλοῦν μὲ εὐγένεια, ἀλλὰ μέσα ἡ καρδιά τους εἶνε ἓνα ἐργαστήριό τοῦ διαβόλου.

Ἀπὸ ὅσα διαπράττουν οἱ ἄνθρωποι, **ἐλάχιστα συλλαμβάνει ὁ νόμος**. Νομίζετε ὅτι αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται στὴ φυλακὴ εἶνε οἱ μόνοι ἐγκληματίες; Λίγοι εἶνε μέσα. Ἀπὸ τὰ χίλια ἐγκλήματα ἓνα πιάνει ἡ τιμπίδα, καὶ ἀπὸ αὐτὰ πιάνει τὸ μικρότερο. Τὰ μεγαλύτερα εἶνε σκεπασμένα. Τὰ ἔχει ὁ διάβολος κλεισμένα στὸ ψυγεῖο. Ὑπάρχουν ἐγκλήματα!... Βλέπεις τὸ φτωχό, κλέβει πέντε κουλούρια στὸ δρόμο καὶ ὁ ταλαίπωρος μπαίνει στὴ φυλακὴ· καὶ βλέπεις τὸν ἄλλο μὲ τὰ μεγάλα ἀξιώματα νὰ κἀνη βουτιῆς στὰ δημόσια ταμεῖα, νὰ κλέβη συνεχῶς, νὰ χτίζη πολυκατοικίες νὰ πηχτώνη τὴ θάλασσα ἀπὸ καράβια, κ' εἶνε ἐλεύθερος καὶ περπατᾷ ἔξω σὰν κύριος. Ὑπάρχουν κλοπὲς ποὺ δὲν τὶς ἔχει ἀνακαλύψει κανένας ἔφορος. Ὑπάρχουν συζυγικὲς καὶ οἰκογενειακὲς ἀπάτες καλυμμένες· ὁ ἄντρας ἀπατᾷ τὴ γυναῖκα, κι αὐτὴ ἢ δύστυχη τὸν θεωρεῖ σὰν ἄγγελο· τὸ ἀγόρι ἢ τὸ κορίτσι ἔχουν παραστρήσει, κ' οἱ γονεῖς τὸ ἀγνοοῦν... Ὑπάρχουν ψευδομάρτυρες ποὺ ἀπλῶσαν τὰ βρωμερά τους χέρια στὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἔστειλαν τὸν ἄθῶο στὴ φυλακὴ. Ὑπάρχουν ἐγκλήματα ἀσύλληπτα. Κλέφτες, πόρνοι, μοιχοί, περπατοῦν ἐλεύθεροι καὶ τοὺς δέχονται παντοῦ μὲ ἀνοικτὲς τὶς πόρτες. Αὐτὰ εἶνε «τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων».

—Καὶ ποῦ εἶνε ὁ Θεός, θὰ πῆτε, ποῦ εἶνε ἡ δικαιοσύνη;... Περίμενε· «μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε». Τὸ λέει καθαρὰ ὁ σημερινὸς ἀπόστολος· «κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ». **Θὰ ξεσκεπάσῃ καὶ θὰ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς** τὰ κρυμμένα ἁμαρτήματα. Ὅσο κι ἂν παίζη τὸ κρυφτούλι ὁ ἄνθρωπος, θὰ ἔρθῃ ὥρα τῆς ἀλήθειας. Ἔχουμε παραδείγματα πολλά. Κι ἀφήνω τὴν ἁγία Γραφή· πιάνω τὴν κοινωνία. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· «Δὲν ὑπάρχει κρυπτὸν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται» (Λουκ. 8,17). Δὲν θὰ μείνη τίποτε κρυφὸ, ὅλα θὰ φανερωθοῦν. Θέλετε παράδειγμα;

Πρὸ ἐτῶν συνέβη τὸ ἐξῆς. Ἐνας κακὸς σύζυγος εἶπε στὴ γυναῖκα του· Πᾶμε στὸ βουνὸ ν' ἀναπνεύσουμε ἀέρα; Δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτα ἢ ταλαίπωρη καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ἐκεῖ ἄρχισε μιὰ λογομαχία, κι αὐτὸς τί κάνει· παίρνει ἓνα κατσαβίδι καὶ τῆς κόβει τὸ λαρύγγι! Ποτάμι τὸ αἷμα· νεκρὴ ἢ γυναῖκα. Μετά; Τὴν

πῆρε, τὴν κατέβασε στὴν παραλία, τὴν ἔβαλε στὴ βάρκα του (ἦταν ψαρᾶς), καὶ τί τὸν ἔβαλε ὁ διάβολος νὰ κἀνη; (Εἶνε νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ· ἅμα ἀρχίσῃ τὸν κατήφορο, θὰ κατρακυλᾷ συνεχῶς μέχρι τὴν ἄβυσσο). Ἔδεσε λοιπὸν στὰ πόδια τῆς δυὸ ἄγκυρες καὶ τὴν φούνταρε μέσα στὸ πέλαγος σὲ χίλια μέτρα βάθος. Πῆγε στὸ σπιτί. Τὰ παιδιὰ ρωτοῦσαν· —Ποῦ εἶνε ἡ μάνα; —Εἶνε στὴ θεία στὴν Ἀθήνα, εἶνε καλὰ ἐκεῖ... Ἡ θάλασσα ὅμως δὲν ἄντεξε τὸ ἔγκλημα. Μὲ ἀφρισμένα κύματα μέσα ἀπὸ τόσο βάθος σήκωσε τὸ σῶμα καὶ μαζί μὲ τὶς ἄγκυρες τὸ πέταξε ἔξω. Τρόμαξε ὁ κόσμος, ἦρθε ἀστυνομία, ἀντεισαγγελεύς, καὶ **τὸ ἔγκλημα ἀποκαλύφθηκε**. Ἰδοὺ «τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων»! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτῆ.

* * *

Ποῦ καταντήσαμε! θὰ πῆτε. Καὶ ποῦ θὰ φτάσουμε ἀκόμα! Στὴν ἀρχὴ εμεθα. Πρῶτα, ὄχι ἄνθρωπο νὰ σκοτώσουν, μυρμήγκι φοβοῦνταν νὰ πατήσουν· ὄχι ξενὴν περιουσία νὰ πειράξουν, ἀλλὰ καὶ χρυσάφι νὰ εὕρισκαν στὸ δρόμο δὲν τὸ ἄγγιζαν· ὄχι ν' ἀτιμάσουν γυναῖκα ἢ κορίτσι, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἓνα λόγο ἢ ἓνα βλέμμα θεωροῦσαν προτιμότερο νὰ πεθάνουν. Τώρα; Ὅπως πίνουν τὸ νερό, ἔτσι κάνουν τὴν ἁμαρτία, καθὼς ἔλεγε μιὰ προφητεία (βλ. Ἰωβ 15,16). Πέφτουν στὴν ἀτιμία, καὶ μετὰ κοιμοῦνται ἡσυχοί! Δὲν πιστεύουν πλέον στὸ Θεό. Ἡ λένε μερικοί· Ὁ Θεὸς εἶνε πολὺ ψηλά, δὲν τὸν νοιάζει τί γίνεται ἐδῶ στὴ γῆ... Τί εἶπες, ἄνθρωπε; **Ὁ κόσμος ἔχει ἀφέντη!** Λοιπὸν σοῦ λέω καὶ τελειώνω· Ὅπου νὰ πᾶς κι ὅπου νὰ κρυφτῆς, μὴ ξεχνᾶς, ὅτι ὑπάρχει ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ὑπάρχει ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει ὅλα, **ὑπάρχει ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα** «τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων». Σὲ ρωτῶ· Ποιὸς ἀπὸ μᾶς, ἂν κατεβῆ ἓνας ἄγγελος μὲ τὸ βιβλίό ποὺ ἔνε γραμμένα τὰ κρυφὰ μας ἁμαρτήματα, ποιὸς θέλει νὰ διαβαστῆ ἐνώπιον ὄλων τὸ «μητῶο» του, τὰ ἁμαρτήματά του, μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σῖγμα; Ὡ Χριστέ μου, οὔτε ἓνας· προτιμότερο ν' ἀνοίξη ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῆ.

Γι' αὐτό, ἔως ὅτου ζοῦμε στὸ μάταιο τοῦτο κόσμος, ἐμπρὸς ἀδέρφια μου **νὰ μετανοήσουμε**. Τὸ ἁμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο, τὸ ἐμμένειν στὴν ἁμαρτία εἶνε σατανικό! Ἄν μετανοήσουμε, ὁ ἄγγελος θὰ πάρῃ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ θὰ σβήσῃ τ' ἁμαρτήματά μας. Ἔτσι, ὅταν φύγουμε ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμος, νὰ σφραγίσουμε τὰ χεῖλη μας μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ ληστής· «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**